

Vallomások a társkereső oldalak túlsó oldaláról

Szeretetszolgáltatás extrákkal

ILLUSZTRÁCIÓ: BARABÁS ÁKOS

Az alábbi történet meglehetősen bizarr. Főhőse azért keresett meg, hogy megossza tapasztalatait és egyben lerántsa a leplet a fizetős üzenetküldésen alapuló társkereső oldalakról. Névtelenségben kívánt maradni, ezért hamis profilt találtunk ki neki, amelyet ő is használt, amikor a kliensekkel érintkezett. Aliz (22) ugyanis beépített ember, ún. operátor (üzenetkezelő) volt.

Friss diplomásként csöppet ebbe a világba egy ismerőse révén, aki beajánlotta a magyarországi székhelyű céghez. A megüresedett helyek betöltését ugyanis házon belül intézték, és nem álláshirdetések útján. Aliz írói indíttatásból vállalkozott a feladatra, „hogy megtanuljak improvizálni, gyorsabban reagálni, és bele tudjam képzelni magam különböző helyzetekbe. A pénzszerezés mellékes volt”. Először leendő főnöke felhívta, és percekig beszélgette, hogy tesz-e személyiségét, hátterét. Majd egy alkalmassági próba, amolyan helyzetgyakorlat következett, amikor ismerkedést szimuláltak. Végül tananyagot kapott, amelyet egy hét alatt be kellett bifelelnie. Ezzel párhuzamosan a munka gyakorlati oldalát is megismerhette egy kinevezett oktató, esetében az őt beszerző ismerős révén. Aliznak még meg kellett tanulnia néhány program használatát, amelyeken keresztül dolgoztak, illetve egymással kommunikáltak az üzenetkezelők.

A kényes esetek

A kiadott kézikönyvek arról szóltak, hogyan kell a kliensekkel bántani és beszélni. Kényes eseteknek számítottak a kiskorúak, az öngyilkosjelöltek és az átverést megszimatolók. Más-más szabályok vonatkoztak a 18 éven aluli korcsoportokra, például a 14 éven aluli gyerekekkel kimondottan általánosságokról beszélhettek, még csak romantikus útra sem terelődhetett a szó, a 14–15 évesekkel óvatosan, virágnyelven flörtölhettek, a 16–17 év közötti fiatalokkal már el lehetett mozdulni enyhén az erotika irányába, érzékeltetni a túlfűtöttséget, de egyértelműen még itt sem volt szabad fogalmazni. Az öngyilkossággal fenyegetőzőket mindenképp meg kellett nyugtatni és lebeszélni szándékukról. Azzal szemben, aki rájött a színjátékra, az volt a stratégia,

hogy az értetlent, netán sértődöttet kellett játszani, majd ha ezek után sem hitt nekik, letiltani. A vizsga távkommunikáció útján zajlott, miután felvételt nyert, szerződést, titoktartási nyilatkozatot írtak alá vele.

Nőt és férfit is alakított

Az ismerkedést mindig a kliens kezdeményezte. A bejelentkezőket a gép sorsolta ki az éppen online operátorok között. Ez lehetett akár egy másik üzenetkezelővel megkezdett beszélgetés vagy új ismeretség is. Ugyanígy a rájuk osztott szerep avagy hamis profil is folyton váltakozott, amely rövid bemutatkozást és a paraméterekeket mutatta. Nő és férfi bőrébe egyaránt kellett bújni, és akár azonos neművel is összehozta a sors. „Az elején furcsa volt, de nem volt különösebben nehéz a váltás. Adott egyfajta szabadságot azáltal, hogy láthatlanul bármit eljátszhattam. Soha nem azonosultam, inkább arra törekedtem, hogy álszemélyiségeim passzoljanak a partnerek ízléséhez” – magyarázta Aliz. A kliensek „előéletét”, a róluk kapott addigi összes információt egy közös belső panelen követhették nyomon. Ugyanígy vezették azt is, hogy magukról mit árultak el. A kényes esetekre a munkatársak nagybetűvel hívták fel egymás figyelmét. Az operátornak megszabott idő állt rendelkezésére, hogy felfogja a helyzetet, átfussa az előzményeket és válaszoljon. Aliz időközben már fél percre csökkentette az elvárt időt. Az üzenetnek el kellett érnie egy bizonyos karakterszámot is, ellenkező esetben nem küldte el a rendszer.

A trükkök

Az anonimitást megőrző kibertérben a felhasználók gyakorta adják ki magukat másnak. A turpisság azonban egykettőre kiderül a következetlenség miatt, állítja Aliz. Az üzenetkezelő szempontjából viszont ez

Nem lehet tudni, kivel beszélgetünk, hiszen az operátorok bárkit el tudnak játszani

mellékes, a lényeg, hogy beszéltesse a klienseket. „Az első sms ingyenes volt, azután négyszáz forint volt a szolgáltatás üzenetenkénti díja. A mi dolgunk az volt, hogy húzzuk-vonjuk a beszélgetést, és mindig kérdéssel fejezzük be, hogy válaszolnia kelljen. Ha leszögeztük a találgatást, előtte kötelezően le kellett mondani valami hihető okra hivatkozva, és egy új időpontot kitűzni, de addig is tartani a kapcsolatot.” Ilyenkor már kezdeményezhetett az üzenetkezelő is. Ez az ún. visszahívás, és ezt is a rendszer osztotta ki, mert maguktól nem tudták felvenni a kapcsolatot a klienssel. Nem is hozott anynyi pénzt, mert általában nem válaszoltak rá: vagy mert alkalmatlan volt az időpont, vagy mert a kliens akarta a gyeplőt tartani. Alizék nem adhatták

„Szomorú, hogy mennyien élnek körülöttünk, akiknek ez az egyetlen szeretetforrásuk, hogy még fizetni is hajlandók érte.”

meg nevüket, elérhetőségüket. „Ha már gyanúsán sokszor kitértél, megtehettek volna a ketőspont után nem írtál semmit, de eljártszottad, hogy te bizony elküldted, és mivel az övé sem »jött át«, kibékültetek azzal a helyzettel, hogy valószínűleg a rendszer nem enged át személyes adatot” – árulta el.

Szigorúan ellenőrzött terület

Rövid pályafutása során Aliz sokféle emberbe belebotlott: kényes esetei között a legfiatalabb egy nyolcéves kisfiú volt, legalábbis azt állította magáról. „A kiskorú felhasználók szinte mindig szexuális érdeklődéssel léptek fel. Nyomták a dumát, de hamar nyilvánvalóvá vált, hogy nincs tapasztalatuk, épp ezért választották az ismerkedés eme formáját” – summázta. Az idősek közül sokan akár tíz éve is folyamatosan írogattak ugyanannak a „személynek”,

már érzelmileg is kötődtek hozzá. „Egy nyolcvan év körüli néni egyenesen élettársi viszonyként élte meg. Az idősebb hölgyek amúgy is tartós kapcsolatra vágytak, a férfiaknál viszont épp fordítva tapasztaltam: a fiatalabbak szerelmesei lettek, az öregek viszont többnek is írogattak szerre, főleg fiatal lányoknak.” Az öngyilkosságra hajlamosak inkább a magány elől menekültek ide. Róluk riportalanyom számára az derült ki, hogy a mindennapi életben szeretetvágyuk és önbecsüléshiányosak. „Annyit tudtál csinálni, hogy próbáltál önbizalmat táplálni bennük, gyógyító beszélgetéssé alakítottad az egészet. Még ha volt is benned készletelés, hogy ne játssz az instabil típusal, nem tehetted meg, hogy elmondod az igazat, mert az üzeneteinket fo-

munkaidőnek legalább a dupláját kellett dolgoznod, hogy a minimálbért eléred” – árult el további részleteket. Munkabeszámolókat maguk tervezték meg előre, és ahhoz tartani kellett magukat. Persze cserélhettek is, de mivel teljesítményük alapján három csoportra voltak osztva, a legelsőbe tartozók foglalhatták le az optimális időpontokat, a többiek pedig azzal maradtak, ami jutott.

Lelkileg prostituálódott

Aliznak nyolc hónap után elege lett a beépített ember szerepéből, és kilépett. „Emberundorom lett a butaság és negativitás miatt, ami áradt belőlük. Az is válságot okozott, hogy hiábavalóan töltöm az időmet és nem is kimondottan jó dolgot csinálok, összetörhettem valaki szívét, akinek élete értelme az a kitalált személy. Szomorú, hogy mennyien élnek körülöttünk, akiknek ez az egyetlen szeretetforrásuk, hogy még fizetni is hajlandók érte, és olyan hiszékenyek, hogy az elmaradozó randik ellenére is hinni akarták, valaki törődik velük. És itt jött a dilemma: erre épít ez az aljas, jól kitalált rendszer, hát ne jusson legalább ennyi nekik? Első sorból tapasztaltam meg a virtuális lét veszélyét, ami nem a valóságot mutatja be, és egyúttal beelátta a prostitúció világába, még ha nem is fizikai szinten, hiszen az esetek nyolcvan százalékában szexjeleneteket kellett megbeszélni, eljátszani részletekig menően. Arra is jó volt, hogy egyúttal felmértem a magyar szexuális ízlést, amelyről immár elmondhatom, hogy sablonos és fantáziátlan.” Aliz azt mondja, kreativitására végül is jótékonyan hatott, szexuális érdeklődését pedig kissé megváltoztatta ez a tapasztalat: „Okozott egy kis kiégést, és jobban átlátom, mire megy ki a játék. Most már egy mély beszélgetést többre tartok.”

A Főnök

A főnökkel személyesen soha nem találkoztak, csak a nevét tudták, és a hangját hallották a telefonban. Amikor arról kérdezem, hogy milyen profilt alkotott a férfi megnyilvánulásai alapján, azt feleli, hogy „hajcsár, a beszéde, írásmódja alapján pedig agresszív ember lehet. Olyan, aki otthonról dolgozik, és a háttérzajból ítélve családapa.” „Eléggé rabszolgaként kezelték minket. A fizetést nem az általunk megírt, hanem a klientsztől jött üzenet után kaptuk, úgy saccolom, a felszámolt díj 4–5 százalékát. A kötelező

Kiderülnek az emberek titkai

Hányatott sorsokkal is találkozott: egy férfi hajléktalanszállóról jelentkezett be, mert a felesége elhagyta, amikor kiderült a más-sága, és vitte a lakást is... A legviccesebb esete az volt, hogy az illető a papucsával képzelgett. Egyszer eléggé ijesztő helyzetbe is keveredett: egy középkorú, elvált nőt „alakított”, és beszélgetőtársáról, egy értelmesnek tűnő úrról kiderült, hogy magánnyomozó. A férfi mesélt a felgöngyöltett ügyeiről is: cégen belüli konfliktusokról, zsarolásokról, csalásokról...